

ERIC NEDERKOORN

Het debuut werd met gejubel ontvangen, in 1995. Een sensatie uit het Noorden. *De eeuwige jachtvelden* van Nanne Tepper (1962-2012) had niet zozeer een uniek thema, met een broeierige relatie tussen een broer en zijn 2 jaar jongere zus. Het waren de opbouw, de stijl, de Groningse plattelandssfeer en het virtueuze taalgebruik die de Groningse schrijver de Anton Wachterprijs en een landelijke doorbraak bezorgden.

De roem bleef zonder geluk. Tepper leed aan steeds zwaardere depressies. Hij maakte in 2012 een eind aan zijn leven, nadat hij een half jaar eerder nog door twee mannen was gered uit het Reitdiep, langs de kade in de stad Groningen, waarin hij met zijn auto na een dolle rit was gevlogen.

ONVERMOGEN

„Ik zag het boek bij ons in de kast staan. De titel vond ik schitterend. Mijn vriend Bert zei: ‘Van Nanne Tepper’. Ik kende het helemaal niet”, zegt Lotte Dunselman. Ze is actrice en aanjager van Mevrouw Ogterop, het huisgezelschap van Schouwburg Ogterop in Meppel. „Ik ben gaan lezen en na een paar bladzijden wist ik: dit is materiaal voor een voorstelling, door die dialoogvorm.”

Het verhaal speelt deels in het fictieve Oostgroningse dorp Oude Huizen en later in Amsterdam. Victor en zijn zus Lisa groeien naar elkaar toe op een wijze die je gaandeweg kunt omschrijven als incestueus, in een ongestuurd gezin waarin grof taalgebruik en ruzie-zoekerie, aantrekken en afstoten elkaar afwisselen.

Dunselman: „Het blijft altijd zacht en met veel mededogen. De schrijver velt nergens een oordeel. Dat vind ik heel knap. Hij beschrijft vlijmscherp zijn personages vol onvermogen, in dat gezin van die drinkende vader en machteloze moeder, drie kinderen zonder opvoeding, met cynische en rauwe humor in een broeierig verhaal, en toch vol empathie bekeken.”

BEWEZEN KWALITEIT

Mooi materiaal, maar toch, een boek moet je bewerken, een ‘directe’ toneeltekst is op zich makkelijker, die is er, rechtstreeks. „Zeker. En kijk naar het einde van het boek, waarin een stervende man van boven en van buiten de situatie overziet en beschouwt. Dat brengt je niet één op één naar het toneel.”

De bewerking is van Sophie Kassies, en zij is op haar beurt niet van vandaag of gisteren. Dunselman: „Zo’n klus vergt ervaring. Ze heeft zelfs Genesis uit de Bijbel bewerkt voor de nu net overleden regisseur Johan Doesburg. Maar ook geestige teksten geschreven voor jeugd. Enorm vakkundig.”

Voor de regie koos Dunselman Liliane Brakema, die eerder voorstellingen maakte bij het NNT in

Terri van Splunder, Lotte Dunselman en Marcel Osterop (vlnr.) repeteren *De eeuwige jachtvelden*. FOTO: BINIE VISUAL COMMUNICATION

Mevrouw Ogterop begraast ‘De eeuwige jachtvelden’

Mevrouw Ogterop staat voor de première van *De eeuwige jachtvelden*, naar de broer-zusroman van Nanne Tepper. „Toen ik in de theaterwereld vertelde dat we dit gingen doen, hoorde ik vaak: O! Dat plan hadden wij ook.”

Groningen. „Van die tijd kennen we elkaar.” Brakema deed voor Mevrouw Ogterop eerder de eindregie van *Ik zou liever Angel heten*. „Nu ook weer de eindregie. Ik kom met het concept. In de eerste weken hebben we die ideeën onder haar begeleiding uitgezet. Vervolgens schaaftde ik verder, zette het neer, en tenslotte is Liliane er in de laatste weken weer om het af te maken.”

JOOST DIJKEMA

Brakema zit er bij de repetitie in Ogterop, voorafgaand aan het interview met Lotte Dunselman, ontspannen maar nauwkeurig observerend bij. Rust en geduld uitstralend. „Maar ook genoeg terugverlangend”, beaamt Dunselman op die suggestie.

Zelf speelt ze Lisa, voor broer Victor schakelde ze Marcel Osterop in. Niet omdat zijn naam bijna dezelfde is als die van het gezelschap. „Omdat ik hem al heel lang ken, altijd wel een grapje met hem heb. Hij is een goeie acteur en hij is Victor gewoon.” De jongere zus Anna, die zich in Teppers verhaal almaar uitdagender opstelt als ze richting 16 jaar gaat, is een rol van Terri van Splunder, uit Glimmen.

Zo’n voorstelling komt niet zonder slag of stoot tot stand. Dunselman: „Ik heb het boek eerst wel tien keer helemaal gelezen, of nou ja, zeven keer misschien, en daarnaast telkens opnieuw frag-

‘De schrijver velt nergens een oordeel. Dat vind ik heel knap’

Voorstellingen

De eeuwige jachtvelden door Mevrouw Ogterop, vandaag en morgen try-outs in Schouwburg Ogterop Meppel, zaterdag 1 maart première. Andere data: 2/3 Ogterop, Meppel; 8/3 VanBeresteyn, Veenendam; 13/3 Molenberg, Delfzijl; 14/3 Kielzog, Hoogezand; 15/3 Theater Sneek; 19/3 DNK, Assen; 20/3 De Lawei, Drachten; 21/3 De Winsinghoff, Roden; 23/3 De Koornbeurs, Franeker; 27/3 De Klinker, Winschoten; 9/4 De Meenthe, Steenwijk; 10/4 De Oosterpoort, Groningen; 23/4 Posthuis, Heerenveen; 9/5 Ogterop, Meppel Voor de verdere speellijst en meer informatie zie: mevrouwogterop.nl.

menten teruggehaald waarvan ik dacht: ja! Nu hebben Liliane en ik doorlopend contact.” Lachend: „Tot in de avonduren. Dan bedenken we weer wat en hop. Alles via gesproken berichten hoor. Met echte gesprekken zou het al helemaal uit de hand lopen.”

‘DE ZINNEN ZIJN ZO GOED’

„Dan hebben we bijvoorbeeld eerst een scène willen schrappen, maar komen we erachter dat dit helemaal niet kan, omdat je die verderop voor het verhaal weer nodig hebt. Het moet natuurlijk kloppen. Met één woord uit het boek kun je soms wel twee tekstpagina’s vullen. Maar veel zinnen zijn zo goed dat je ze gewoon één op één kunt gebruiken. Dat doen we dan ook veelvuldig.”

Waar in het boek de vader en moeder een stem hebben, krijgen ze deze hier via de kinderen. Een slimme oplossing, om het verhaal overzichtelijk te houden, in een driekoppige cast in plaats van een toneel vol. In de linkerhoek zit meestergitarist Joost Dijkema voor de muzikale begeleiding, zoals hij dat eerder met Bert Hadders deed bij *De Poolse Bruid*, ook met Dunselman.

Bij een aantal voorstellingen is Lodewijk Verduin aanwezig om te vertellen over Nanne Tepper. Hij werkt aan een biografie van de schrijver. Bij toeval een rake timing.